

Dar viena dovana Marijampolei

„Miesto dienų“ išvakarėse kultūros centro galerijose tradiciškai atidarytos dvi parodos. Dailės galerijoje, kur visus metus eksponuojama kraštiečių, tais metais mininčių jubiliejus, darbai, šį kartą – septyni autoriai. Devyniasdešimt metų šiemet mini Vytautas Cipliauskas, Kęstutis Račkus ir Mečislovas Ostrauskas. Mažesnius – Petras Deltuva, Kostas Dereškevičius, Danutė Valentaitė, o jauniausia jubiliatė, vienintelė atstovavusi šiai garbingai draugijai – Neringa Krivičienė.

Tuo pat metu buvo paskelbta maloni žinia: JAV gyvenantis menininkas Audrius Plioplys atvyko į Marijampolę ne tik pristatyti savo parodos (prieš tai ji eksponuota Kaune), bet ir dovanoja kultūros centro dailės galerijos fondui 17 kūrinių. Dovanojimo aktą pasirašė Audrius Plioplys ir kultūros centro direktorė Rima Striaušienė. Už neįkainojamą dovaną, dėmesį Marijampolei dėkojo laikinoji merė Irena Lunskienė, kiti iškilmišose dalyvavę Savivaldybės adminis-

tracijos atstovai, muzikinį kūrinių svečiui ir jo žmonai Sigitai skyrė renginį papuošęs Meno mokyklos violončelininkų trio (vadovė Irena Valiulienė).

Į ore tyranį klausimą, kodėl pasirinkta Marijampolė (panaši dovana skirta ir Kaunui), svečias atsakė, kad čia – jo giminės šaknys. Iš Plioplių kaimo netoli Antanavo kilęs jo tėvas Vaclovas, o giminės šaknys siekiančios ir šimtmečius... Tačiau nežinia, kaip viskas būtų vykę, jei Magdalena Birutė Stankūnienė jo, kaip ir kitų kūrėjų, nebūtų vis raginusi dovanoti savo kūrinius Lietuvai. Jos iniciatyvą jų per metų metus yra atkeliavę šimtai. A. Pliopliui tai buvusi paskata pagalvoti ne tik apie parodas Lietuvoje, bet ir apie kai ką svarbesnio...

Paties svečio gyvenimo bei kūrybos kelias irgi būtų vertas plunksnos. Gimė jis Kanadoje, Toronte, augo uždaroje lietuvių bendruomenėje: sako, tėvai visą laiką tikėjo, kad tuoj grįš į Lietuvą, tad aplink girdėjo vien lietuvių kalbą, lankė lietuvių bažnyčią, o

su anglų kalba iš tiesų susidūrė tik nuėjęs į mokyklą, kur jį ištiko tikras šokas... Adaptacija truko ilgai, daug metų jautęs atskirtį – gal ir tai lėmė, kad „susirgau meno liga dar Toronte, įtakos turėjo vienas mokytojas. Studijavau mediciną, bet ji ir menas ėjo kartu. Menas – mano sielos dalis“. Vis dėlto ne viskas vyko sklandžiai: Čikagoje baigęs medicinos mokslus ir padirbęs bei susitapęs pinigų metėsi prie meno. Studijavo, kūrė trejetą metų, kol pajuto, kad įgytoji specialybė tebeatraukia – neurobiologija susijusi su mąstymu, psichologija, pasąmonės dalykais, kurie vyrauja ir kūryboje. Sako, supratęs, kad neprivalo atsisakyti medicinos vardan meno, ir tris dešimtis metų tai derino. Jo menas atspindi ir neurologijos tyrinėjimus (o pasiekęs šioje srityje tikrai daug).

Savo metodą A. Plioplys vadina neokonceptualia transformuota fotografija – pirmiausia būna fotografija, paskui ji technologijų pagalba tampa keliasluoksne vizija, bandymu išvelgti minčių, įvairių

impulsų sukeliamas mūsų mąstymo (neuronų veiklos) gilumas, sapnus... Tai ir galaktikos, ir slapti pasąmonės vingiai. Audrius Plioplys sako, kad „materija nėra viskas. Malonu, kad žmonės pamato, įžiūri

mano darbuose savo gyvenimo dalykus, atranda tai, apie ką aš ir pats negalvoju.“

Audriaus Plioplio darbų paroda veikia M. B. Stankūnienės galerijoje.

Lina VOLUNGYTĖ
Romo LINIONIO
nuotrauka

Dovanojimo aktą pasirašo Audrius Plioplys ir kultūros centro direktorė Rima Striaušienė (kairėje parodų organizatorė Onutė Surdokienė).